

2den Februar 1895, og jeg skal med den ærede Formands Tilladelse læse et Par Linier op deraf. Der staar: „Smidlertid vil som bekendt Forbindelsesbanen mellem Nørrebro og Frederiksberg affære den nordlige Del af Marken, og der vil derfor mulig kunne blive Spørgsmaal om at disponere over den saaledes fraktilte Del af Marken ved Afhændelse til Byggegrunde“. Det forekommer mig dog at være en overordentlig svag Antydning af, at den højtærede Minister har meddelt Rigsdagen, at han agtede at sælge denne Jordlod, han siger jo blot: „Og der vil derfor mulig kunne blive Spørgsmaal om“. Det forekommer mig, at paa en saadan Meddelelse som den, kan det ikke forlanges, at Rigsdagen skulde stride ind og sige: Stop nu lidt, lad være at sælge denne Jord, thi den ville vi ikke gerne af med, og det forekommer mig heller ikke, at den højtærede Minister i den Omstændighed, at der ikke er blevet sagt noget i Anledning af denne Skrivelse, kan mene at have faaet en stiltiende Villigelse fra Rigsdagens Side om at sælge denne Jord. Jeg skal endvidere gøre opmærksom paa, at i samme Skrivelse, der ellers for øvrigt omhandler Afstaaelsen af et Areal paa 4000 Kvadratalen til en Kirkeplads, oplyser den højtærede Minister, at denne Jord har en Værdi af 5 Kr. pr. Kvadratalen. Det var i Fjor ved denne Tid, men nu netop i Marts ere de Grunde, der ligge ved Siden af Kirkepladsen, solgte, ikke til 5 Kr., men til 13 Kr. pr. Kvadratalen. Jeg synes derfor ikke, at man rigtig kan sætte Lid til den højtærede Minister som Vurderingsmand, naar det viser sig, at en Grund, han vurderer til 5 Kr. pr. Kvadratalen, Marts efter er bleven solgt for 13 Kr. pr. Kontant for hver Kvadratalen. Dernæst gør jeg den højtærede Minister opmærksom paa, at det havde været heldigere, om denne Jord var bleven afhændet ved offentlig Auktion. Den højtærede Minister mener, at han saa vilde være bleven skambidt, men skulde der være blevet givet et Bud, som var uantageligt, behøvede den højtærede Minister jo ikke at antage det; der var da opnaaet den Fordel, at det var blevet bekendt, at Jorden var til Salg. Jeg synes netop, at det fordømmelige ved denne Sag er det Hemmelighedskræmmeri, der fulgte af, at Folk ikke vidste, at Jorden var til Salg, saa at Liebhabere ikke kunde indfinde sig, og jeg tror, at der, hvis Jorden var bleven stillet til offentlig Auktion, vilde have indfundet sig mange flere Liebhabere end nu, og at Staten rimeligvis da vilde have faaet mere for sin Jord end nu var Tilfældet. Naturligvis siger den

højtærede Minister, at han er i sin gode juridiske Ret, og det kan naturligvis være en Trøst for den højtærede Minister saaledes at kunne hvile sig paa sin juridiske Ret, men det er desværre ikke nogen Trøst for Statskassen, thi selv om ogsaa den højtærede Minister har Ret, kan det ikke benægtes, at Statskassen har lidt et meget føleligt Tab ved denne Handel.

J. Jensen (Aalborg Amts 3dje Valgkreds): Jeg skulde ikke paa dette Tidspunkt have forlangt Ordet, dersom ikke det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) var kommen saa dybt ind paa Syløvs Bedrifter over for Mejeristenovre ved Aalborg. Jeg er af dem, der ikke behøve at holde sig til Aalborg Amtstidende, idet jeg bor der paa Egnen, og Mejeriet er i min Valgkreds, og hele hans Familie og Slægt bor der. Jeg har derfor temmelig nøje Kendskab til Familien og alle Forhold vedrørende Mejeriets Brand. Jeg skal da først sige, at det ofte bliver lagt til Grund for en Sigelse, at vedkommendes forrige Liv har mørke Pletter, idet Forhørsdommeren gaar ud fra den ret fornuftige Forudsætning, at en Mand, der har begaaet en eller anden Forbrydelse forhen, ogsaa kan begaa en ny. Dette er nu i alt Fald ikke Tilfældet med Mejeristen, thi hverken han eller hans Familie har, saa vidt mig bekendt, og ogsaa saa vidt Syløw bekendt, nogen Sinde været under saadanne Omstændigheder, at man deraf kunde drage Slutninger, som kunde berettigede hans Anholdelse. Hvad angaar selve Mejeriets Brand, som jo naturligvis var den egentlige Anledning til Anholdelsen, er det eneste, der er oplyst, det, at Mejeristen i det afgørende Øjeblik, da det maaske nok stod paa at redde Mejeristen, som indebrændte, maaske skulde have handlet anderledes, end han gjorde. Han tabte Fatningen, da han saa Mejeriet omspændt af Flamme, og handlede maaske ikke saaledes, som han skulde og burde have handlet og ogsaa vilde have handlet, naar han havde vidst forud, at saadan og saadan vilde det gaa. Det bliver jo et Spørgsmaal, om Syløw, hvis han havde været i en lignende Situation, vilde have handlet bedre. Han vilde maaske ogsaa have handlet i Ubesindighed, søgt at redde sig selv og glemt de andre. Men naar det nu er saaledes, haaber jeg, at selv den højtærede Justitsminister vil indrømme, at den Behandlingsmaade, det ærede Medlem før omtalte, og som ikke er besvaret fra nogen Side, ikke er fuldt ud forsvarlig. Og naar der nu spørges, hvorfor der er bleven ham en saadan Behandling til Del, maa Svaret blive, at det i dette som i andre Tilfælde, hvor en